

Мисливські усмішки

КУПИТИ

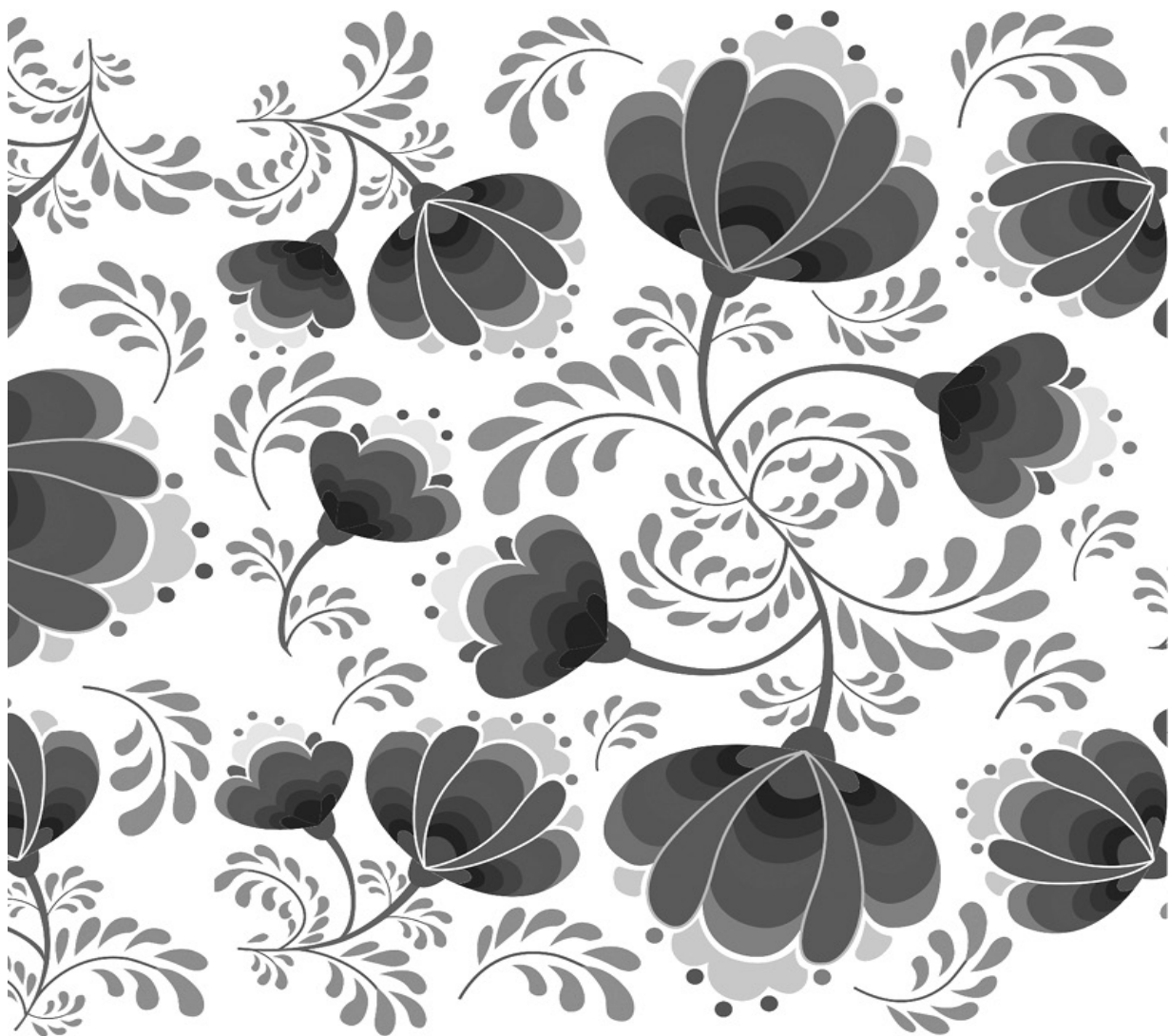
Найкращі взірці самобутнього жанру — у повному обсязі й без купюр! Твори Павла Михайловича Губенка, відомого під псевдонімом Остап Вишня, виходили мільйонними накладами, їх знали навіть неписьменні. Попри це, а може, саме через народну популярність українського автора було репресовано. У радянські часи значна частина «усмішок» Остапа Вишні була заборонена чи понівечена редакторами від влади. До цієї збірки увійшли найпопулярніші та найвідоміші твори автора, які здатні викликати щиру усмішку навіть у найсумніші дні.

ПЕРЛИНИ
УКРАЇНСЬКОЇ
КЛАСИКИ

Остан Вишня
МИСЛИВСЬКІ
УСМІШКИ

ПЕРЛИНИ
УКРАЇНСЬКОЇ
КЛАСИКИ

Остан Вишня

МИСЛИВСЬКІ УСМІШКИ

Збірка

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2020

ISBN 978-617-12-7603-1 (epub)

Жодну з частин даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без
письмового дозволу видавництва

Гальченко Сергій Анастасійович — заступник директора Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України з наукової та видавничої діяльності, кандидат філологічних наук, заслужений працівник культури України, літературознавець, автор наукових досліджень у галузі текстології та літературного джерелознавства; лауреат літературно-мистецьких премій імені Григорія Сковороди, Володимира Винниченка, Володимира Сосюри, Івана Франка, Олени Пчілки, Миколи Гоголя та ін.

Усі твори подаються за найточнішим останнім виданням:
Твори: У 4 т. — К.: Дніпро, 1988—1989.

Усі тексти додатково звірені з першими публікаціями творів та з архівними примірниками й рукописами, переданими внуками Остапа Вишні Мар'яною та Павлом Євтушенками до відділу рукописних фондів та текстології Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України, за що складаємо їм найщирішу вдячність.

Дизайнер обкладинки *Анастасія Попова*

Електронна версія створена за виданням:

Вишня О.

В55 Мисливські усмішки : збірка / Остап Вишня. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 416 с. — (Серія «Перлини української класики», ISBN 978-617-12-5599-9)

ISBN 978-617-12-7116-6

Найкращі взірці самобутнього жанру — у повному обсязі й без купюр! Твори Павла Михайловича Губенка, відомого під псевдонімом Остап Вишня, виходили мільйонними накладами, їх знали навіть неписьменні. Попри це, а може, саме через народну популярність українського автора було репресовано. У радянські часи значна частина «усмішок» Остапа Вишні була заборонена чи понівечена цензорами. До цієї збірки увійшли найпопулярніші та найвідоміші твори автора, які здатні викликати щиру усмішку навіть у найсумніші дні.

УДК 821.161.2

© Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України, тексти, 2010, 2016, 2020

© Гальченко С. А., упорядкування та примітки, 2010, 2016, 2020

© Depositphotos.com / YokoDesign, обкладинка, 2020

© Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2020

© Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2020

МОЯ АВТОБІОГРАФІЯ

У мене нема жодного сумніву в тому, що я народився, хоч і під час мого появилення на світ Божий і потім — років, мабуть, із десять підряд — мати казали, що мене витягли з колодязя, коли напували корову Оришку.

Трапилася ця подія 1 листопада (ст. стилю) 1889 року, в містечку Груні, Зіньківського повіту на Полтавщині.

Власне, подія ця трапилася не в самім містечку, а в хуторі Чечві біля Груні, в маєткові поміщиків фон Рот, де мій батько був за прикажчика.

Умови для мого розвитку були підходящі. З одного боку — колиска з вервечками, з другого боку — материні груди. Трішки поссеш, трішки поспиш — і ростеш собі помаленьку.

З'явився я на світ другим. Поперед мене був первак, старший брат, що попередив мене років на півтора.

Так ото й пішло, значить: їси — ростеш, потім ростеш — їси.

Батьки мої були як узагалі батьки.

Батьків батько був у Лебедині шевцем і пив горілку. Материн батько був у Груні хліборобом і пив горілку.

Глибшої генеалогії не довелося мені прослідити. Батько взагалі не дуже любив про родичів розказувати, а коли, було, питаєш у баби (батькової матері) про діда чи там про прадіда, вона завжди казала:

— Отаке стерво було, як і ти оце! Покою від їх не було! З горілки померли, Царство їм Небесне!

Про материну рідню так само знаю небагато. Тільки те й пам'ятаю, що частенько було батько казав матері:

— Не вдалася ти, голубонько, у свою матір. Хіба ж так, як оце ти, п'ють?! Царство Небесне покійниці: і любила випити, і вміла випити.

Про діда (материного батька) балачок зовсім не було. Не любили, очевидно, того діда зовсім. Далеко пізніше я довідався, що він хотів був повіситись, та не пощастило йому того зробити, так він узяв та й умер от білої-білої, як буває білий сніг, гарячки.

А взагалі батьки були нічого собі люди. Підходящі.

За двадцять чотири роки спільного їхнього життя послав їм Господь усього тільки сімнадцятеро дітей, бо вміли вони молитись Милосердному.

Коли, було, хто з сусідів натякне батькові:

— Чи не припинили б ви, Михайле Кіндратовичу, часом діточок?

А батько йому на те:

— Нічого! Господь дав дітей, дасть і на дітей.

Помер батько 1909 року, на п'ятдесят восьмому році свого плідного життя.

І як згадує, було, мати про покійника:

— Скільки це є вже, дітки, як наш батько помер?

— Та вже, мамо, літ із десять.

Замислиться, було, матуся і прокаже:

— Це б у вас іще було братів та сестер штук із шестеро. А в мене б усього було б оце діточок... Скільки, дітки?

— Двадцять троє, мамо.

— Еге ж. Двадцять троє... Ох-хо-хо! Хай царствує покійничок.

Почав, значить, я рости.

— Писатиме, — сказав якось батько, коли я, сидячи на підлозі, розводив рукою калюжу.

Справдилося, як бачите, батькове пророкування.

Але, нема де правди діти, — багацько ще часу проминуло, доки батькове віщування в життя втілилося.

Письменник не так живе й не так росте, як проста собі людина.

Що проста людина? Живе собі, проживе собі, помре собі.

А письменник — ні. Про письменника подай, обов'язково подай: що впливало на його світогляд, що його оточувало, що організовувало його ще тоді, коли він лежав у матері під цицею й плямкав губами, зовсім не думаючи про те, що колись доведеться писати свою автобіографію.

А от тепер сиди й думай, що на тебе вплинуло, що ти на письменника вийшов, яка тебе лиха година в літературу потягла, коли ти почав замислюватися над тим, «куди дівка дівається, як бульбик їдять».

Бо письменники так, проста, не бувають.

І от, коли пригадаєш життя своє, то приходиш до висновку, що такі справді письменники супроводять в його житті явища незвичайні,

явища оригінальні, і коли б тих явищ не було, не була б людина письменником, а була б порядним інженером, лікарем чи просто собі толковим кооператором.

Підскочать оті явища — і записала людина.

Головну роль у формації майбутнього письменника відіграє взагалі природа, а в українського письменника — картопля, коноплі, бур'яни.

Коли є в хлопчика чи в дівчинки нахил до замислювання, а навкруги росте картопля, чи бур'ян, чи коноплі — амба! То вже так і знайте, що на письменника воно піде.

І це цілком зрозуміло. Коли дитина замислиться й сяде на голому місці, хіба їй дадуть як слід подумати?

Зразу ж мати пужне:

— А де ж ти ото сів, сукин ти сину!? Нема тобі за сажем місця?!

І «знімайсь» моментально. І натхнення з переляку розвіялось.

Тут і стає в пригоді картопля.

Так було й зо мною. За хатою недалеко — картопля, на підметі — коноплі. Сядем собі: вітер віє, сонце гріє, картоплиння навіває думки про Всесвіт, про космос, про соціалізм.

І все думаєш, думаєш...

Аж поки мати не крикне:

— Піди подивися, Мелашко, чи не заснув там часом Павло? Та обережненько, не налякай, щоб сорочки не закаляв. Хіба на них наперешся?!

З того ото й пішло. З того й почав замислюватись. Сидиш і колупаєш перед собою ямку — все тебе вглиб тягне. А мати було лається:

— Яка ото лиха година картоплю підриває? Ну, вже як і попаду!!

Пориви чергувались. То вглиб тебе потягне, — тоді ото ямки колупаєш, то погирить тебе в вишину, на простір, вгору кудись. Тоді лізеш у клуні на бантину горобці драти або на вербу по галенята.

Конституції я був нервової, вразливої змалку: як покаже було батько череска або восьмерика — моментально під ліжку й тіпаюсь.

— Я тобі покажу бантини! Я тобі покажу галенята! Якби вбився зразу, то ще нічого. А то ж покалічишся, сукин ти сину!

А я лежу було під ліжком, тремтю, носом сьорбаю й думаю печально: «Господи! Чого тільки не доводиться переживати через ту літературу?!»

Із подій мого раннього дитинства, що вплинули (події) на моє літературне майбутнє, твердо врізалася в пам'ять одна: упав я дуже з коня. Летів верхи на полі, а собака з-за могили як вискочить, а кінь — убік! А я — лясь! Здорово впав. Лежав, мабуть, з годину, доки очунявся... Тижнів зо три після того хворів. І отоді я зрозумів, що я на щось потрібний, коли в такий слушний момент не вбився. Неясна ворухнулася в мені тоді думка: мабуть, я для літератури потрібний. Так і вийшло.

Отак між природою з одного боку та людьми — з другого й промайнули перші кроки мого дитинства золотого.

Потім — оддали мене в школу.

Школа була не проста, а «Міністерства народнього просвещенія». Вчив мене хороший учитель Іван Максимович, доброї душі дідуган, білий-білий, як білі бувають у нас перед зеленими святами хати. Учив він сумлінно, бо сам він був ходяча совість людська. Умер уже він, хай йому земля пухом. Любив я не тільки його, а й його лінійку, що ходила іноді по руках наших школярських замурзаних. Ходила, бо така тоді «комплексна система» була, і ходила вона завжди, коли було треба, і ніколи люто.

Де тепер вона, та лінійка, що виробляла мені стиль літературний? Вона перша пройшлася по руці моїй, оцій самій, що оце пише автобіографію. І бачите, як пише? «Як муха дише». А чи писав би я взагалі, коли б не було Івана Максимовича, а в Івана Максимовича та не було лінійки, що примушувала в книжку зазирати?

У цей саме час почала формуватися й моя класова свідомість. Я вже знав, що то є пани, а що то — не пани. Частенько-бо було батько посилає з чимось до барині в горниці, а посилаючи, каже:

— Як увійдеш же, то поцілуєш барині ручку.

«Велика, — думав я собі, — значить, бариня цабе, коли їй ручку цілувати треба».

Правда, неясна якась ще тоді була в мене класова свідомість. З одного боку — цілував барині ручку (явна контрреволюція), а з другого — клумби квіткові їй толочив. А раз заліз на веранду і понабурював у хатні квіти (явні революційні вчинки).

Чистий тобі Мандональд. Між соціалізмом і королем вертівся, як мокра миша.

Але вже й тоді добре зятимив собі, що пани на світі є.

І як, було, бариня накричить за щось та ногами затупотить, то я залізу під панську веранду та й шепочу:

— Пожди, експлуататоршо! Прийде жовтнева революція! Я тобі покажу, як триста літ із нас... і т. д. і т. ін.

Оддали мене в школу рано. Не було, мабуть, мені й шести літ. Провчився я там три роки, скінчив школу. Прийшов додому, а батько й каже:

— Мало ти ще вчився. Треба ще кудись оддавати. Повезу ще в Зіньків, повчись іще там, побачимо, що з тебе вийде.

Повіз батько мене в Зіньків, хоч і тяжко йому було тоді, бо вже нас було шестеро чи семеро, а платні він у поміщиці діставав вісімнадцять чи двадцять карбованців на місяць. Проте повіз і віддав мене у Зіньківську міську двокласну школу.

Отут мені й повернути б було на «неокласицизм», бо вчилися ми разом із М. К. Зеровим. Так я не схотів. Самі ж знаєте, неокласиком бути — силу треба терпіння. Читай Горація, Вергілія, Овідія та інших Гомерів. А бути сучасним письменником — значно легше. Нічого собі не читаєш, тільки пишеш. І всі задоволені. Так що наші з М. К. Зеровим стежки розійшлися. Він — на Рим, я на — Шенгерієвку.

Зіньківську школу закінчив я року 1903, з свідоцтвом, що маю право бути поштово-телеграфним чиновником дуже якогось високого (чотирнадцятого, чи що) розряду.

Та куди ж мені в ті чиновники, коли «мені тринадцятий минало».

Приїхав додому.

— Рано ти, — каже батько, — закінчив науку. Куди ж тебе, коли ти ще малий? Доведеться ще вчить, а в мене без тебе вже дванадцятро.

Та й повезла мене мати аж у Київ, у військово-фельдшерську школу, бо батько, як колишній солдат, мав право в ту школу дітей оддавати на «казьонний кошт».

Поїхали ми до Києва. В Києві я роззявив рота на вокзалі і так ішов з вокзалу через увесь Київ аж до святої Лаври, де ми з матір'ю зупинились. Поприкладався до всіх мощей, до всіх чудотворних ікон, до всіх мироточивих голів і іспити склав.

Так й залишився в Києві. Та й закінчив школу, та й зробився фельдшером.

Фельдшер з мене був непоганий, бо зразу ж закапав одному хворому очі нашатирним спиртом замість цинкових крапель.

Про гонорар од того хворого говорити не буду.

А потім пішло нецікаве життя. Служив і все вчився, все вчився — хай воно йому скажеться! Все за екстерна правив.

Війна застала мене на залізниці, де я хоробро захищав «царя, престол і отечество» від ворогів зовнішніх, фельдшерувавши в залізничній лікарні.

Як ударила революція — завертівся. Будував Україну. Бігав з Центральної ради в університет, а з університету в Центральну раду. Тоді до св. Софії, з св. Софії до «Просвіти», з «Просвіти» на мітинг, з мітингу на збори, з зборів у Центральну раду, з Центральної ради на з'їзд, із з'їзду на конференцію, з конференції в Центральну раду. До того було ніколи, що просто страх... Хотілося, щоб і в війську бути, і в парламенті бути, і в університеті бути, і по всіх комітетах бути, і на національний фонд збирати, і пісень співати. Та куди вам? Де співають, — там і я! Де говорять, — там і я! Де засідають, — там і я! Державний муж, одне слово.

Громадянська війна.

Брав участь. Летить шрапнель, а я ховаюсь.

Весь тягар громадянської війни переніс. І в черзі по пайки стояв, і дрова саночками возив, і городи копав. А найтяжче було нести два пуди борошна з Лаври аж на Гоголівську вулицю, в Києві. «Собачою тропою» ніс, а потім Шевченківським бульваром. І кретава, стогнав, і сідав, і присідав. А таки доніс. Не кинув «здобутків революції».

Тяжко було, але «ми перемогли».

Ну, а потім під'їхала «платформа», мене й посадили.

Потім випустили, але я вже з «платформи» не злазив. Нема дурних.

Книга, що найсильніше на мене враження зробила в моїм житті, — це «Катехізис» Філарета. До чого ж противна книжка! Ще якби так — прочитав та й кинув, воно б і нічого, а то — напам'ять. А хай їй грець! Найдужче вона мені втямки далася.

Книжки я любив змалку. Пам'ятаю, як попався мені Соломонів «Оракул». Цілими днями сидів над ним та кульку з хліба пускав на оте

коло з числами різними. Пускаю, аж у голові макітриться, поки прийде мати, вхопить того «Оракула» та по голові — трах! Тоді тільки й кину.

Взагалі любив я книжки з м'якими палітурками..

Їх і рвати легше, і не так боляче вони б'ються, як мати, було, побачить.

Не любив «Руського паломника», що його років двадцять підряд читала мати. Велика дуже книжка. Як замахнеться було мати, так у мене душа аж у штанях.

А решта книг читалося нічого собі.

Писати в газетах я почав у Кам'янці, на Поділлі, 1919 року, за підписом Павла Грунського (Чого я був у Кам'янці, питаєте? Та того ж, що й ви!). Почав з фейлетону.

Часто мене запитують, де я мову свою взяв.

Мову свою я взяв з маминої циці. Це — невичерпне джерело мовне.

Зверніть увагу на це, матері, і ваших діточок ніколи не доведеться українізувати.

Хто вивершив мову? Робота. Робота і вказівки А. Ю. Кримського та Модеста Пилиповича Левицького, що з ними я мав щасливу нагоду працювати і про яких я завжди згадую з почуттям глибокої подяки.

Жив я в Києві. В Харків «мене переїхали» 1920 року, в жовтні місяці, а в квітні місяці 1921 року почав я працювати у «Вістях» з Вас. Блакитним.

У «Вістях» почав я працювати за перекладача. Робота серйозна, робота відповідальна, робота тяжка, бо доводилося-таки як слід пріти над газетними отими перекладами.

Перекладав я, перекладав, а потім думаю собі:

«Чого я перекладаю, коли ж можу фейлетони писати!! А потім — письменником можна бути. Он скільки письменників різних є, а я ще не письменник. Кваліфікації не знаю, що я, — думаю собі, — робитиму».

Зробився я Остапом Вишнею, та й почав писати.

Сиджу собі та й пишу. Робити більше нічого, папір є, робота не важка — не те, що там шість годин у яку-небудь книгу рахунки записувати.

Спочатку було тяжкувато, бо папір попервах був поганкуватий і чорнило не дуже добре, та й олівці часто ламались, а потім, як «Книгоспілка» взялась постачати добре канцприладдя — стало легше.

Уже й промокачка появилася, вже не доводиться тобі твори до стінки ліпити, щоб не розмазувалося, — твори кращими виходять, чепурнішими.

Потім купив портфеля — зробився вже справжнім солідним письменником.

Роки собі минають — стаж собі набігає.

Ах, яка це хороша штука — стаж!

Він так сам по собі непомітно набігає, а здорово нашого брата підтримує.

А там за стажем, дивись, і «маститість» прийде.

Уже так, коли придивишся на волосся, видно, що щодня «маститості» прибавляється. Швидко-швидко вже замість волосся сама «маститість» на голові буде.

Тоді вже зовсім добре. Прийдеш до редакції, принесеш що-небудь, редакторів незручно буде зразу пугнути. І скаже редактор секретареві:

— Пустіть! Воно, положим, ні к лихій годині не годиться, та незручно: старий письменник... Надрукуємо!

А ви, маститий, сопричислений до старої дегенерації, коли до вас прийде хто-небудь з молоді дегенерації письменників, говоритимете:

— Писати, товаришу, складна штука! Колись писалося! Ех, і писалося! А тепер би ще писалося, та, знаєте, треба підмемуарити життя пройдене. А то перед історією буде ніяково.

Згодом трохи (тоді ж таки 1921 року) почав я працювати і в «Селянській правді», де благополучно секретарював п'ять літ під орудою С. В. Пилипенка. Робилося добре. Хороша була газета, Царство їй Небесне. Селян вона любила дуже. З любові й померла.

Ну, а тепер про процес творчості. Як я пишу.

Пишу я так. Беру папір, беру олівця чи перо в руки й починаю писати. І пишу.

Міряю завжди температуру, коли пишу. Нормальна. І до того, як сідаю писати, нормальна, і після того не підноситься.

З пульсом у мене під час роботи не гаразд. Не можу поррахувати. Як пишу, рука біжить по паперу, ніяк артерію налапати не можна. А кинеш перо — нема рації рахувати, бо це вже ж не буде «момент творчості». Так я вам і не докажу, що воно з пульсом робиться, коли письменник пише.

Щодо голови під час творчості. Пробував мотати головою, як пишу — нічого не виходить. Чому це так, я напевне не знаю. Очевидно, думки в голові розхлюпуються. Коли поставити на голову під час творчості гарячого чайника — замість прози вірші виходять. І то якісь невиразні. Коли розігнатись і вдаритись головою об стінку — тоді якийсь такий плутаний верлібр пишеться, що й сам нічого не розбереш.

Живіт у творчості займає так само неабияке місце. Коли людина, сівши щось писати, правою рукою пише, а лівою держиться за повний живіт, виходить дуже довга психологічна повість, ідеологічно заплутана. Коли живіт порожній і рука од буркоту в ньому одскакує од нього, тоді здебільша буде або короткий ямбічний вірш, або гарна новела.

Коли починаєш писати, треба сідять на стілець цупко, бо інакше разом з головою в процесі творчості починає брати участь і ота частина тіла, куди ноги повтикано. Виходять твори, щоправда, непогані, але, беручи під увагу буйний розвиток нашої культури, час вже нам робити переключку на голову.

Всі ці спостереження з власного досвіду.

Трохи ще про вплив полового збудження на процес творчості. Дехто з творців вважає, що найкращі твори виходять з-під пера людини, що «налита вкрай» всякими половими імпульсами. Не скажу, наскільки це вірно. Тут щось не те, по-моєму. Як ти його встигнеш слідкувати за «половими питаннями», коли ж ти пишеш і рука в тебе зайнята. Та й голова так само. Як на мій погляд, тяжко це робить. Краще вже щонебудь одно: або пиши, або «полового імпульса» бережи.

На підставі свого досвіду радив би все-таки працювати так: спочатку подумати, а потім уже писати, а не навпаки. Так якось краще виходить, хоч праця трішки й тяжка...

Як я ставлюсь до теперішніх літературних організацій?

Ставлюся. Ставлюся я до «Вапліте», до «Плугу», до «ВУСПП», до «Молодняка», до «Марсу», до «Неокласиків», до «Бумерангу» (чи як він там зветься...). До всіх ставлюся.

Ех, дорогі мої товариші! Був колись на світі один мудрий філософ. Звали його Йосипом, а по батькові й на прізвище не знаю, як там він був.

Так отой мудрий філософ Йосип казав колись:
«Мотузочка? Давай сюди й мотузочку! В дорозі все в пригоді стане».

.....

Із теперішніх письменників більше від усіх я люблю Хвильового й Досвітнього.

Якби ви знали, які це прекрасні письменники! Як з ними хорошо на полюванні!

Коли ранок, коли над лиманом срібний туман устає, коли сидиш у ямці й очі твої плавають у тумані, вишукуючи десь аж он там чорну крапку з чиряти або з крижня.

Ах!

А праворуч од тебе Хвильовий, а ліворуч од тебе Досвітній. Як їх не любить?!

І коли вони, — ні Хвильовий, ні Досвітній, — ніколи не говорять про літературу.

А решта всі — хороші письменники, так тільки ж вони весь час про літературу і стрілять не вміють.

Я й їх люблю, тільки менше.

Із старих письменників мені подобаються: Нестор Літописець та Остромир.

Як ставлюся до театрів? Я їх люблю. Я люблю березільців, франківців, одещан, заньківчан... Я всіх люблю. Я навіть оперу українську люблю. Слово честі. І якби, приміром, оперові директори любили свої опери так, як я їх люблю, у нас би, не вважаючи на те, що так багато в нас є оперових директорів і відділ мистецтв, — у нас би, їй-богу, була українська опера. Бо я знаю, що театр — це велике знаряддя, а коли він велике знаряддя, то треба дуже великого на директорів знаряддя, щоб театр був великим знаряддям.

Із тварин — найбільше люблю кіз. Із комах — осу. Найулюбленіший колір — жовто-бурий. Запах — фіалка. Із квіток найбільше люблю — фуксію. Котів люблю за хвіст тягати. Із страв найсмачніша — смажена картопля, щоб хрумтіла на зубах. Жінок люблю стрижених і голених, і щоб у чоботях. У Бога перестав вірити через два дні після того, як було приказано, що Бога нема.

Крім усього цього, я — член МОПРу, Авіохему, «Геть неписьменність», товариства «Змичка» і літературного клубу ім. Вас.

Блакитного. Жонатий.

Це все — для психології творчості!

Якось я запитав у свого сина:

— Вячку! Чим ти будеш, як виростеш?..

— Людиною буду!

Я й подумав:

«А й правда. Хай буде людиною. Не письменником, а людиною. Йому це легше тепер зробити, ніж нам колись було. Він барині ручки не цілуватиме, і нема біля нього картоплиння та бур'янів. Нема де замислюватись».

Занотував я отут найголовніші моменти з свого життя та найголовніші риси моєї вдачі й світовідчуження, що лягли в основу моєї літературної роботи. Як лягли? А вам що до того? Лягли — хай лежать. Не займайте їх.

Як бачите, лінія в моєму літературному житті була правильна. Що, робота ні к лихій годині не годиться? То нічого: аби була лінія правильна.

Р. С. Чому я поспішав так із своєю автобіографією? Через віщо сам я оце її випускаю в світ? Та дуже просто. Я ж не певний, що, як дуба вріжу, хтось візьметься за мою біографію... А так сам зробиш, — знатимеш уже напевно, що вдячні нащадки ніколи тебе не забудуть.

15—16 березня 1927 р., Харків

ВИШНЕВІ УСМІШКИ

ЧУДАКА, ЙЙ-БОГУ!

Іноді мале туди стромляє свою пичку, куди йому зовсім не слід.
І що мене за дитинства цікавило, так аж тепер оце чудно.
І гуси було пасеш, і додому прийдеш, спати тебе мати покладе, а в тебе в голові, мов свердлом, та думка так і крутить, так і вертить.
А про що?
Я все думав, я все гадав: «Чи є в попа штани?»
І як зустрінеш було де попа нашого, то так руки сверблять, ну до того сверблять підбігти, підняти рясу та хоч одним оком глянути, чи він у штанях.
Було прийдеш до матері:
— Мамо!
— Га?
— Ци в насого попа стани є?
— Дурний!
Так аж сльози на очах забринять.
Тут аж пече, ну аж-аж-аж дізнатися хочеться, а вони:
— Дурний!
Ну, хай дурний, хай!
Але ж хочу знати! Хочу — та й квит!
— Мамо!
— Ну?
— Мабуть, у попа станів немає, бо якби були, він би такої, як у вас, спідниці не носив!
— Та й дурний ти який! Ну, чи тобі не 'днаково, чи є в попа штани, чи немає!
— Е, 'днаково! А цього він у спідниці?! Нема, мабуть!
І твердо я вирішив, що нема! Нема в попа штанів. Бо он тато в штанях, так вони спідниці не носять.
А я хоч і без штанів, так я ще малий.

І помилився!

У попа штани є.

І дізнався я про те незабаром.

Якось раненько жену на поле гуси, а тітчин Одарчин Панас гукає:

— Остапе! Бізи сюди, сось ізказу!

Аж залопотів. І гуси кинув.

— Со?

— А в нас у коморі попові стани висять. Уцора нас Іван та Омельків Михайло насого попа в Пріські застукали. Так він стани забув. А вони стани забрали та й принесли!

— Покази! Ѓудзика дам!

— Замкнені!

— Ти бре! Хіба в попа стани є?

— Ну да є! Якби не було, не забув би в Пріські!

«Диви, — думаю собі. — Штани в попа є. А навіщо ж спідниця?»

Ага!

Пригнав гуси додому.

— Мамо!

— Га?

— Ага! Тепер я взе знаю! У попа стани є! Він у Пріські забув! А со він спідницю носить, так то соб од Пріські тікать, так соб не видко було, со він стани там забув.

.....

Ну й били ж мене!..

ЗА ДІТЕЙ

Племінниця в мене є, Лялька...

Читати вже оце навчилася. І страшенно любить читати газети.

Бубликом не годуй — дай газету.

Не встигнеш додому прийти, миттю тягне з портфеля свіже число, сідає важно так і ніби якусь державну справу вирішує: поважно так смакує...

І що ж би ви думали? Зіпсували газети мою племінницю.

Дочиталася до того, що тепер увесь час ходить та все:

— Негарні, дядю, тепер люди які пішли. Злі, дядю, тепер люди пішли... Мучать люди людей...

— Звідки це ти, Лялю? Що скоїлось?!

— У газетах он що пишуть!

— Що пишуть? Де ж там таке пишуть?

— І вчора пишуть... І сьогодні пишуть... І позавчора пишуть...

— Де? Що пишуть? Що ти там таке погане вчитала? Де там люди негарні?!

— Негарні, дядю, люди!

— Та чому вони негарні? Що вони такого злого роблять?

— «Підтягують» одне одного, а потім «розкачують»!

— Що ти мелеш? Хто кого «підтягує»? Хто кого «розкачує»?

— А ось читайте: «Треба підтягтися!»

— Ну, так що?

— А далі он: «Та розкачайтесь же, товариші! І інших розкачайте!» Бачите, які то люди. Підтягнуть, а тоді ще й розкачують! А як, дядю, це роблять? За шию? На оривку? А потім за ноги та й гойдають? А воно ж болить... і вас, дядю, розкачують?

— Та то ти не так розумієш... Ніхто нікого не розкачує...

— А нащо пишуть?

— Та то так, щоб люди розкачувались, щоб люди підтягувались! Щоб люди... Одне слово, щоб... ну, підтягувались! Розкачувались щоб... А як самі не хочять, треба їх підтягти й розкачати... Одне слово... Розумієш?!

— Ну да! Я ж і кажу! Злі люди... І мене, як виросту, розкачуватимуть та підтягуватимуть?.. Я не хочу! Я краще вмру!

— Та ніхто тебе не розкачуватиме! Дивись, причепилась! Іди чай пий! То не про тебе там пишуть... То такі слова є... Ну й ухопилися за ті слова й пишуть... Нема кращих слів... А вони не страшні... Ніхто нікого не підтягує...

.....

ВИШНЕВІ УСМІШКИ СІЛЬСЬКІ

Пам'яті матері моєї, бо їй першій усміхнувся я

ПОДОРОЖНІ ВРАЖЕННЯ

Традиційно почнемо. Як і всякий порядний «власний кореспондент».

Різниця тільки та, що всякий «власний» пише свої подорожні враження за два приблизно тижні до від'їзду, а я не встиг, і от доводиться писати, приїхавши вже на місце «капітального ремонту».

Я, мабуть, мину, як я до вокзалу їхав. По-перше, це для вас не дуже цікаво, а по-друге, я не їхав, а йшов, пильно придивляючись, щоб по дорозі хто не хапнув з таратайки клунка з речами. Отже, за той час враження не було ніякісінького, крім «клунка». А клунок — так воно завжди клунок.

А далі вже пішли й «враження»...

Чимале враження на мене справили два грізних запитання дебелої молодиці, що стояла на східцях у вагоні з коромислом в руках.

Перше запитання — це: куди я пру, а друге: чи не повилазили в мене очі.

Я галантно відповів, що «пру» я в вагон і що очі в мене поки що на місці.

На все це резолюція молодичина була така:

— Чорти їх тут носять!

Але спасибі «чортам». Вони таки внесли мене в вагон, розсунули по дорозі ще з п'ять молодичь і посадили скрученим у чотири погібелі на власний клунок.

Доки вдарив третій дзвінок, дихання в мене збільшилося на 10, а пульс на 20—30 за хвилину.

Я, знаючи з медицини, що в моєму розпорядженні для дихання й для пульсу ще є одиниць по 10, особливо не хвилювався...

Бам! Бам! Бам!..

Сіп!

— Ох! (це я так.)

Бо відкинуло мене назад на чийсь поперек і поклало мою потилицю в задньої сусідки якраз на те місце, де поперек у неї переходить у «далі».

Там я й прикипів...

А передня сусідка швиденько гупнула мені на те місце, де мої груди переходять у «далі»... Сіла та ще й (хай їй легенько ікнеться!) крутонулася разів зо два — уможувалась.

Звідси й «ох!».

«Прощавай, — подумав, — Харків!»

Пахло потом... Пахло молоком (коров'ячим)... Пахло... Та чим тільки не пахло?!

— Різні на світі запахи бувають! — казав мені колись один хороший чолов'яга, Кіндрат, що свого часу «з горілки» вмер.

І таки правду казав.

Бо справді: «Різні на світі запахи бувають»...

Особливо в вагоні й особливо коли відпочивати журналіст їде.

Весняні запахи...

...Сиділа на «грудях моїх», мабуть, середнячка. Бо куркульки я не витримав би, а від незаможниці було б, напевно, легше.

Я потихеньку стогнав, ніжно пригортаючись обличчям до попереку задньої сусідки, а середнячка, сидячи на моїм власнім животі, голосно лускала насіння.

А за вікном жита красувалися, пшениці наливалися, голубіло волошками по житах, зозулило лагідно по лісах...

А за вікном сріблом у сояшних батобах жайворонило...

А за вікном:

...немає меж... і де кінці,
що ставили б сонцям семестри
у голубому молоці?

Так то ж за вікном!

А до вікна (аж подумати страшно!) ще попереків з п'ятнадцять і пудів шістдесят живої жіночої ваги, не рахуючи коромисел і глечиків з кошиками!..

Оця моя «смичка з селянством» тривала три прольоти.

Увесь час я згадував чиїсь дуже мудрі слова:

«До селянства слід підходити вміючи, інакше замість “смички” казна-що матимемо».

Праведні слова. Іменно «підходити» й іменно «вміючи».

А я «підліг під селянство», і, треба вам сказати, підліг дуже незручно й дуже не вміючи.

І замість «смички» получилось саме «ох!».

Через три прольоти — останній «мазок» широкою основою по моєму череву, останній «гуцик», а за ними моє, щасливе вже й радісне, останнє «ох»...

З мене встали...

Війнуло спідницями...

Чиїсь стрункі молоді ноги притьмом стрибонули з верхньої полиці на мою печінку.

Щось ухопило мене за голову й з криком: «Дивись! А я думала — глечик!» — кинуло.

Я заплющив очі. І мені так яскраво уявилося, ніби я лежу в південноамериканських преріях, а наді мною вихором смалить табун наляканих тигром бізонів...

.....

Потім уже я й жита бачив, і волошки мені голубіли, покиваючи синенькими шапочками, й поля всміхалися:

«Що, мовляв, проїхався?!»

«Чого ви, — думаю, — смієтесь?! Ну, проїхався! Так що ж?! Ви всміхаєтесь!.. А хіба з вами такого не траплялося?! Хіба не про вас співається:

Ой поля, ви, поля,
Мати рідна — земля...
Скільки крові і сліз
По вас вітер розніс...

А в мене ще крові не було... Та й сліз не помітив... Так тільки... боліло».

Мерефа... Єзерська... Бірки...

У вагоні — я та ще дідок один, що весь час пильно на мене дивиться. Бачу, що хоче забалакати.

Нарешті наважився:

— А як ви гадаєте — без віри жити можна?

Я думав про свою печінку, про англійський ультиматум, про те, чи побільшать на липень ставки.

— Можна! — буркнув.

Дідок одсунувся й заспівав:

Возбранний уєводі побідительная.

.....

Безпалівка!

Фініш, значить!

А від Безпалівки — ви ж знаєте — й до Пасік уже недалечко. Так як устанете з потяга, так зразу ліворуч понад колією трохи, а потім убік навскоси, по дорозі на Гомільшу.

Гомільшу знаєте?

Ні?

Хіба не знаєте? Це по дорозі на Пасіки! Поміж нивами зеленими дорога простяглась. Ідете, а праворуч — ниви й ліворуч — ниви...

Коли не знаєте дороги, ідіть за підводою, що везе ваші речі.

Так і дійдете.

Ось уже й Пасіки недалечко...

От і школа...

— Тр-р-р-р!..

Приїхали...

«ГОЛОВПОЛІТОСВІТА»

У місті та установа, що «Головполітосвітою» зветься, так цілі апартаменти величезні займає, з кабінетами, з залами, з канцеляріями, з музкомами, текомами й іншими всілякими «комами».

А на селі ця справа значно простіша. Портативніша, сказати би.

Бачите: он через дорогу під куминими Уляніними ворітьми — кілька колодок лежить...

Ото й є наша «Головполітосвіта»...

«Праця» починається так само, як і в місті: о 9—10 годині. Тільки там уранці, а тут увечері.

Колегії нема. Кожний сам собі «колегія».

Тез не пишуть...

За тези править гармошка...

А за тими «тезами» все йде, мов по писаному.

За голову Андрій.

Хто такий Андрій, хочете знати?

— Ну й сукин же син! — так характеризувала його Уляна. — Земля під ним, анахтемським, ходором ходить! Та там як скаже, як прикаже, як тупне, та як ухопить мою Химку на «польки», так, ну, як ото вихор, шеймин хлопець!

...Працює «Головполітосвіта» систематично щовечора. Як ото тільки починає сутеніти, чуєте з переліску за Уляніним городом:

— Ах-х-хи! Чорнява!

То голова «Головполітосвіти» на «занятія» йдуть!

За кілька часу, дивись, з улички або через тин з'являються постійні одвідувачі нашої культосвітньої установи.

І починається...

Починається завжди з польки.

Середина праці — полька.

Кінчається все теж — полькою.

Метелиці чи там чогось іншого, що колись ми свого часу вигупували, нема...

Польки!

На які ж тільки «музком» коліна її не сибірить?!

І так... І сяк... І отак...

А Андрій!! Андрій!!

Він і боком, і задом, і вигинається, й виправляється, й присідає, й підскакує...

Е-е-е-е-х!!

— Повірите, — казала Уляна, — під п'ятдесят літ маю, а, їй же Богу, іноді сидю біля вікна й соваюсь! Ну, як шилом, повірите, хто штрика! Аж старий іноді гримає: «Ти б, — каже, — стара печерице, краще святої Євангелії почитала!» А я не вдержусь! Ну сова мене, кида мене, не при хаті згадуючи!

...Та де там утриматися?!

І ви б, їй-бо, не втримались!

— Я, — казав дід Савка, — вже, здається, всього бачив, а сидиш оце на ґанку, та за бильця так і держишся!

Ноги якось самі собою тільки: дриг! дриг! дриг! І хапаєшся за ліву то за праву.

А воно як іще молодик Великим Возом на Чумацький Шлях виїде та ще як чортяка тобі над самісінький ґанок соловейка принесе, — ну, нема тобі порятунку, й квит!

Іноді гармошка затихає...

Тиша-тиша...

Аж ось різонув тугу тишу «ляск».

Лящить або Химка, або Марина...

І в голосі тім і біль, і щастя, і протест, і згода!

Одне слово — і хочу, і не хочу! Не розбереш!

То вже Андрій в «емансипацію» вплутався!..[1](#)

Хвилина... і регіт!

Дзвінкий, розложистий регіт скаженими покотьолами подавсь через перелісок у яроч. Докотився до дубового лісу, що ген-ген по тім боці, за пшеницею — й мчить назад, та по пшениці перепелятами...

...Музичний відділ кінчився...

Далі — вокальний!..

Починає Тимоха:

Як була я молода,
То була я рєзва...

.....

Тут уже мої сусіди рішуче йдуть до хати й зачиняють двері...
Високим фальцетом кінчає Тимоха останній куплет...
І знову регіт...
І знову «ляск»...
І так до першої, до другої години, а то й більше...
На останку ще буйна злива польки й вихор із спідниць та з чобіт...
Останній акорд. І «Головполітосвіта» йде спать...
Ідуть парами...

¹ До читачів. Я фотографую з свого, звичайно, погляду життя на селі. Дуже мені було б прикро, коли б хто подумав, що в данім разі я допускаюсь порнографії. В різних виразах (частіш оригінальних, а іноді комбінованих) я хочу зазнайомити, якого значення (здебільша жартовливого, а іноді й цілком серйозного) набрали на селі нові слова. — *Авт.*

«ЖІНВІДДІЛ»

Коли отак глянете на наше село, розведете руками:

— Ну самий тобі «Жінвідділ»...

Дивіться: он Сторчиха за ворітьми когось кляне.

Кого?

Спитайте її: вона й сама не знає... То вже в неї така професія...

Прокидається з «трясцею» й лягає з «сто чортів»...

Он кума Тетяна репіжить Миколку за те, що шапку, «стерво собаче», згубив...

Он Наталка Василену деркачем виховує:

— Слухайся, сукина дочко, матері! Слухайся!

Он Домаха... Он Параска... Он Устя... Он Горпина...

Он... он... он...

Ні, краще перечитайте святці: там вони всі є...

Це ж тільки на вулиці. А ще ж по городах, по хлівах, по садках, по клунях...

Дід Глушко, так той просто сказав:

— Баби тії в нас, ну, як жука-кузьки!..

За проводиря тут у нас править Уляна... Вона головний організатор, проводир і радник.

Засідання «Жінвідділу» по неділях удень на тих самих колодках, де ввечері «засідає» «Головполітосвіта»...

Порядок денний?!

Ех, голуб'ята мої! Коли б ви там у столиці могли за якихось чотири-п'ять годин вирішити стільки справ, скільки наш «Жінвідділ» вирішує, — я з почуттям щонайдужчого до вас подиву офірував би вам чудесну сукувату грушеву палку, що нею я по лісу гадюк смалю!

Матіночко моя! Чого-чого тільки вони не обговорять, чиїх тільки кісточок вони не поперевертають!.. Кому тільки не ікається в цей день!

Починається (не так, як у вас!) з біжучих справ!

...А чи водили свою Муру до бугая?

...І щось я, голубонько, помічаю, що в моєї молока меншає! Коли б то, Господи, не відьма!

...І не говоріть, матінко, цур йому, пек! На тім тижні в Свинарному входить Чопиха, так уже стемніло, в хлів... А воно з-під корови тільки — шусь!..

...А чули, в Сторчихи — донька?! Я їй казала: «За своїми, шеймо, дивись!» А тепер ік Петру: «Нате вам, мамо, онука!»

...А та! Щербата?! «Чхать, — каже, — я на вас хочу!» Ач яка! Чоловік тільки з двору, так мов той роплан, через тин у садок до Петрового Гната! «Чхать!»... Матері своїй у великодній очіпок чхни, сукина дочко!..

...Це — «внутрішні справи»...

А політика?! І зовнішня і внутрішня?!

Та куди тому нещасному «Рейтерові», чи «Рості», чи «Ратау»?!

Таких «кореспондентів», як має наш «Жінвідділ» (а за ним і все село!), жодне найкраще й найпопулярніше агентство не має!

...«Чули?! (пошепки) ... Київ уже! Як ударили з Адесу, так усі комуністи та жиди, ну, як язиком їх ізлизано!»

...«А Петлюра відозву пропечатав! Щоб мені, каже, ік Спасу й отакісінького комуніста на Вкраїні не було! З англичанкою йде!»

...«А вчора в Таранівці на базарі бомагу читали... Ленін пише: «Одказую, — говорить, — усю власть тому, хто мене вилікує. Бо заслаб, — говорить, — я, а видю, що не по порядку з людьми «обращаетесь»»...

...А!.. А!.. А!..

Зовнішню й внутрішню вичерпали...

Далі йде найголовніша й найпекучіша справа.

Справа виключно жіночої компетенції. Релігійна справа.

Тут уже дискусії і з високими нотами... З позами, з рухами, з руками в боки...

Тут турнір баптистів, адвентистів і православних...

Переважають адвентисти!

«Православие» мовчить!

Коли яка й поткнеться:

— А все-таки церква так воно не те, що ваші читанки та співи під повіткою!

— «Церква»?! «Під повіткою»?! Засвербіло, мабуть, самій під попа лягти?!

(Місцеві «батюшечка» дуже слабкі щодо «адамових реберців», і мало не щотижня за ту слабкість платять власними святими ребрами)...

Релігійні дискусії рідко коли кінчаються без «страждання» за віру «Христову»... Найбільш мук святих зазнають очіпки...

.....

Поширюється сектанство.

Як я вже зазначав, найбільший успіх мають адвентисти.

Хоч і таку поважну «релігію», як адвентисти, іноді перемагає простісінька череп'яна ринка.

Оришка вже зовсім була до адвентистів пристала. Вже з місяць і на «казання» їхні ходила, й церкву забула, й лаятись перестала...

І треба було їй позичити Христі свою череп'яну (ну, зовсім нову-новісіньку!) ринку. А та розбила!

— Так така ти, сяка-така, свята та божя!! Живою до Бога лізеш! А ринку розхокала та тоді: «Сестрице, не лайся!» Не лайся? А купить мені таку ринку Бог твій одвентиський?! Очі під лоба закотила, та вже й Варвара, думаєш, великомучениця?! Береш, страмнюча, ринку, не бий, голова б у тебе тріснула.

І в першу неділю пішла до церкви. Ще й на часточку понесла...

Грім серед ясного неба! У неділю сходка! Голова сільради заявляє:

— Жінка має однакові права з чоловіком! Коли котрий битиме чи лаятиме, має право кожна вести його до розправи... Тут ми з ним знаємо, що зробити! Вибирайте делегаток!

«Владики» всміхаються!

— Варитиме, положим, моя, як і досі варила!!

А дід Глушко пихнув люлькою, сплюнув та:

— Ото й мою в делегатки?! Та не буде діла!!

.....

А і в баби Глушчихи, і в тої, що «варитиме, як і варила», десь далеко-далеко, аж-аж-аж ондечки, вогники блимнули...

Як темної ночі на глухім болоті Іванові хробачки блимають...

«ОХ І ЛІКУВАЛИ НАС...»

1921 рік... Бачите: он на колодках баба сидить у синенькій кохті, в полотняній спідниці, в теплому платку й у величезних «солдатських» черевиках?

Знаєте, хто то такий?

То пасічанський «професор», баба Палажка, що вже років чи не з п'ятдесят непохитно й непорушно стоїть (чи сидить) на варті охорони здоров'я пасічанського населення.

Бабі Палажці, що ото на колодках сидить, років уже з дев'яносто, але рука в неї й досі тверда, і як середньовічний лицар колись меча держав, так баба Палажка міцно держить у своїй руці іржавого ножа, коли «одхватує» пупа новонародженому рабу Божому Свиридові чи рабі Божій Килині...

— Таїнственная баба! — каже кровельщик Гнат Порфирович. — Усьо знаїть!

У тої «таїнственной баби», в її старечих борознявих руках «тайни житія і смерті» Богом дорученого їй населення...

— Чи-лі какая, примєрно, бєшиха, чи там глаз, чи пристріт, чи сояшниця, — баба єтая, ну, как ото рукою знімаєть... Такая ото баба... Уп'ять же таки: зуби, переполох, простуда, чи-лі какой-небудь вас «огник» поприщить, — усьо єто баба Палажка достоменно проїзошла й на все єті болісті їй просто-таки вроді рукою махнуть... А що вже возьміть, примєрно, «пупи», какіє вам будіть завгодно, пускай то будіть пуп мужеськой чи, наоборот, женський, єто бабі Палажці без уніманія: як оріхи лущить... Да-а! Баба, безусловно, знающая, ну, вже ховатися нічого, — таїнственная баба... Нічого не поділаєте: такая в неї работа. Медицинская...

Баба Палажка, по-мойому, значно професоріша від самого професора. Бо що таке професор чи доктор?

Вони тільки по книгах можуть здоров'я охороняти.

А баба Палажка без книжок і закони деякі видає («закривай дитину чорною хусткою, бо зглазять!» і т. д.), і сама безпосередньо власними

руками, власним язиком і власним іржавим ножем охороняє те здоров'я...

— Ніякі дохтурі ваші цього не зничтожать, а я зничтожу!

Це так про бешиху...

— Он у Пріськи. Не володіла Маринка правою ручкою, а лівою добре володіла... Привела до мене: тепер однаково обома не володіє... А то тільки однією!.. А ваші дохтурі те зроблять?!

Отака в нас баба Палажка, наш пасічанський професор!

«Зничтожає» баба всілякі хвороби: й хірургічні, і внутрішні, й хвороби на очах, і на зубах, і жіночі, і всілякі інші.

Я вже не кажу про такі хвороби, яких ви ні в якій патології не знайдете, — це найстрашніші й найрозповсюдженіші серед пасічанців хвороби — переполох і зглаз.

ХІРУРГІЧНІ ХВОРОБИ

Всі хірургічні на селі хвороби поділяються на дві великі групи.

Перша група — Бешиха.

Друга група — Вих.

Виху трапляється не багато...

А бешиха — так це пошесть... Сила її на селі...

Бешиха узнається з таких прикмет:

— Бабусю! Щось у мене ліву кульшу розперло й смика. І під груди підпира... І млосно мені, млосно, ніби оце перед вами не я сидю, а хтось сидить! Ох! Ох! Ох!..

— Не ти сидиш?! Хтось сидить?! Вона, моя голубонько! То вона! Сідай, серце, на покуті! Зараз ми її знищимо! Як не вмреш, рибонько, — жива будеш!

Вона — значить, бешиха...

Ліки від бешихи, як і взагалі всі ліки в баби Палажки, «патентовані»...

Від бешихи дуже помагає такий лік:

Хвору садовите на покуті, повертаєтесь до ікони й жарите тричі: «Отче наш, іже еси на небеси...»

Після того підходите до хворої, лапаєте те місце, де болять, потім обтираєте пальці свої, ті, що брались за хворе місце, об власні губи, берете свого ножа й, прикладаючи його рубя гострим кінцем до болючого місця, дванадцять разів пошепки проказуєте:

— Ішла Божа мати з Києва, стріла Спасителя. Я тебе буду прохати рожденному, хрещеному (ім'я) од бешихи шептати. Сімсот сімдесят бехів, беханців, стрічних, річних, вітряних, прозорливих, жіноцьких, мужицьких, парубоцьких, дівоцьких з неї крові не пити, костей не ломити.

Потім повертаєтесь та:

— Тьху! Тьху! Тьху! (Тричі). Нехай вона собі йде, а вам Бог помагає!..

Так треба проробити дванадцять раз...

І все...

Будьте певні, що, як не вмрете, — живі будете...

«Вих» уже інша хвороба... І ліки до неї інші.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ